

El papa lleó

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Es va sentir un rugit immens. Els leprosos es van esglaiar, i tota l'aigua dels bassals bombollejava d'incertesa. De cop i volta, un lleó massís va irrompre a la plaça fet una fúria, es va plantar davant del gran obelisc i va rugir per segona vegada. Aleshores van entrar dos lleons més, a esquerra i dreta, i van esquinçar el cel del matí amb els seus bramuls depredadors.

Des de les portes de Sant Pere, els petits monjos van aclucar els ulls. Allà lluny, entre les columnes, es veia una figura avançant a pas serè. Amb el sol al darrera semblava una ombra negra. Però així que el sol enfilava, sortia a la llum la túnica blanca i daurada i les sandàlies gegantines. Era el nou papa.

Els leprosos tremolaven de por davant les feres, però en presència de sa santedat van agafar els palmons humits i els van començar a agitar contra el vent mentre cantaven i cantaven. Els que no tenien cames aclamaven des de terra, i els que no tenien braços s'havien posat el palmó a la boca. Els coloms, arreplegats als marges dels bassals, van saltar al vol d'un esclat nerviós.

El papa va entrar a la plaça i les estàtues es van tapar els ulls des del capdamunt de la basílica. Alguns leprosos no s'hi veien amb la flama de llum viva que havia inundat l'aire, i els que s'hi veien no sabien què veien. El pontífex va caminar, a passos de tità, fins al centre del medalló. Quan va ser arran de l'obelisc, envoltat dels lleons molsuts, tothom va poder veure l'alçada inhumana del seu cos colossal. Els coloms van volar cap a les seves espatlles de penya-segat.

Va baixar el cap per contemplar el seu nou santuari i el ramat de bestioletes que l'esperava. Des dels seus ulls solars es veien totes les cúpules de la basílica i la forma de clau de la ciutat santa. Molts coloms es consumien de vertigen i fugien marejats. Des dels núvols, Sant Pere era un medalló hipnòtic.

El papa va agafar aire per omplir els enormes pulmons, i tot el pit es va inflar com una vela. No va haver d'estossegar, perquè la pudor de l'aigua i del fang no li arribava als narius. Tenia una barba minúscula i una mandíbula grandiosa. Sobre el crani mineral lluïa un matoll de cabells rossos, una riuada d'or escumós que queia fent cascades arrissades.

Es va fer el silenci. I sense que ningú digués res, tothom sabia que començava el ritual. Els monjos, que miraven atònits, van posar-se en marxa com formigues. Un home de Déu de barba negra va començar a fer fum d'encens. Els leprosos, amuntegats a banda i banda de la plaça, estossegaven amb sorolls moribunds, i els coloms feien petar les ales sense saber cap a on volar.

Un altre monjo molt petit es va abaixar la caputxa i va descobrir la seva calba neta i rodona. Com un pardal, va agafar la mitra i va caminar fins al centre de la plaça mentre els altres monjos feien un bri de cant gregorià. El papa esperava pacient, amb la seva respiració de tità gemegant pels descosits. El monjo calb va arribar arran de les sandàlies, i la bèstia rossa es va haver d'ajupir per rebre la coronació. Els coloms van marxar esparverats de les espatlles.

Des de les escales de la basílica, els cantors vestits de negre alçaven el volum del seu llatí, mentre la gernació de leprosos contemplava la nuca fibrada del gegant. Amb gran esforç i patiment, el petit monjo va erigir la gran mitra sobre el crani ros del nou papa. Després li va allargar el bàcul i el gegant es va redreçar poc a poc amb el soroll ventós de la túnica.

Ja revestit, va emprendre el pas cap a les portes de Sant Pere. Sota la corona papal encara baixaven rínxols monumentals: era impossible d'amagar tant d'or. Els monjos feien guàrdia amb les mans plegades, i un d'ells, el més jove, va obrir un cofre empolsegat.

La mà musculosa del papa es va allargar entre el núvol de roba blanca per posseir la santa clau. Els monjos s'ho miraven amb les mans plegades, tot un rierol de pupil·les porugues. Es van apartar com si anés a esclatar una bomba, i el tità va entaforar la clau daurada dins el pany vaticà.

La trona de Sant Pere l'esperava a la balconada de pedra. El gegant va pujar per les escales espirals, despertant les entranyes del temple amb les passes de terratrèmol i ofegant el dol de les parets amb la seva olor primaveral.

Es va asseure per contemplar els terrats de Roma i un somriure terrible i triomfal se li va dibuixar d'orella a orella

mentre el rugit dels lleons ressonava per les columnes de la plaça. El sol del migdia havia assecat els bassals i ja no hi havia ningú.